PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Ensi sunnuntai on kirkollisessa elämässä seurakuntavaalipäivä ja uskonpuhdistuksen muistopäivä. Isänpäiväkin osuu samaan sunnuntaihin. **OSSI POIKONEN SANA SUNNUNTAIKSI -KIRJOITUKSESSA**

07.11.14

Aurinko nousee

Helsingissä kello 7.58
ja laskee kello 16.09
Oulussa kello 8.26
ja laskee kello 15.36
Utsjoella kello 9.11
ja laskee kello 14.39

Päivän sana

7.11. Rukoilemme, että eläisitte Herralle kunniaksi ja kaikessa hänen mielensä mukaan ja että kantaisitte hedelmää tekemällä kaikkea hyvää ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa. Kol. 1:10
8.11. Herra, sinua ylistäköot kaikki luotusi, uskolliset palvelijasi kiittäköot sinua! Julistakoot he valtakuntasi kunniaa, kertokoot mahtavista teoistasi! Ps. 145:10–11
9.11. Jeesus vastasi heille: ”Illalla te sanotte: ’Tulee kaunis ilma, kun taivas ruskottaa’, ja aamulla: ’Tänään tulee ruma ilma, sillä taivas on synkän ruskottava.’ Taivasta te kyllä osaatte lukea, mutta ette aikojen merkkejä.” Matt. 16:2–3

Nimipäiviä

Tänään perjantaina: Taisto
Huomenna lauantaina: Aatos
Ylihuomenna sunnuntaina: Uskonpuhdistuksen muistopäivä, Isänpäivä, Teuvo

Mietelause

Puolet hauskuudesta on itse kilpailussa.

Sir Richard Burton

MERKKIPÄIVIÄ

70-VUOTIAS
Hallituksen pj. **Pekka Vennamo** 7.11. Helsinki. Espanjassa.

Lähetä merkkipäiväilmoitus Maaseudun Tulevaisuuteen
Merkkipäiväpalstalla julkaistaan vain päivänsankarin suostumuksella lähetettyjä merkkipäivätietoja. Kirjallisesti lähetettävissä tiedoissa tulee olla merkkipäivän viettäjän nimi, ikä, merkkipäivän ajankohta, titteli, kotipaikka ja mahdollinen lyhyt maininta merkkipäivän vietosta. Valokuvaksi käy mustavalko- tai värikuva, koolla ei väliä. Palsta on maksuton. Merkkipäivätiedon tulee olla toimituksessa viimeistään viisi päivää ennen lehden ilmestymistä. Tiedot postitetaan osoitteeseen: Maaseudun Tulevaisuus, ”Merkkipäivät”, PL 440, 00101 Helsinki, tai lähetetään sähköpostilla osoitteeseen *merkkipaivat@maaseuduntulevaisuus.fi*.

SANA SUNNUNTAIKSI

Jeesuksen luo tuli fariseuksia ja saddukeuksia, jotka halusivat panna hänet koetukselle ja pyysivät häntä näyttämään merkin taivaasta. Mutta Jeesus vastasi heille: ”Illalla te sanotte: ’Tulee kaunis ilma, kun taivas ruskottaa’, ja aamulla: ’Tänään tulee ruma ilma, sillä taivas on synkän ruskottava.’ Taivasta te kyllä osaatte lukea, mutta ette aikojen merkkejä. Tämä paha ja uskoton sukupolvi vaatii merkkiä, mutta ainoa merkki, joka sille annetaan, on Joonan merkki.” Hän jätti heidät siihen ja lähti pois. Matt. 16: 1–4

Välikysymys

Demokraattisessa parlamentarismissa oppositio tekee hallitukselle välikysymyksiä, ei niinkään saadakseen tietoa tai selvittääkseen asioita, vaan testatakseen hallitsijoiden vallan perustuksia. Toki hallituksella on myös sellaista tietoa asioista, johon opposition apparaatti ei pääse käsiksi.

Kuluneella viikolla suomalaisen hallintovallan peruspeliä on jälleen harrastettu haastavasti ja raastavasti. Pitkästä aikaa tämän perjantain äänestys onkin oikeasti jännittävä ja merkittävä. Saas nähdä...

Ensi sunnuntai on kirkollisessa elämässä seurakuntavaalipäivä ja uskonpuhdistuksen muistopäivä. Isänpäiväkin osuu samaan sunnuntaihin.

Ossi Poikonen

Seurakuntavaalit ovat kerran neljässä vuodessa, muut aiheet ovat esillä vähintään kerran vuodessa. Martti-tohtorin perintö onkin ilman muuta muistelemisen arvoinen ainakin kerran vuodessa.

Samoihin aikoihin, noin puoli tuhatta vuotta sitten, mullistuivat maailmankuva, tiedonvälitys ja usko korkeimpaan. Maailmankuvaa uudistivat Galilei ja Kopernikus tutkimuksillaan ja keksinnöillään. Uskonnäkemyksen uudisti Martti Luther kumppaneineen ja tiedonvälityksen myös saksalainen Gutenberg.

Sunnuntain evankeliumissa ovat parlamentarismista tutut roolit vaihtuneet. Tuon ajan Israelin ehdottomat hallituspuolueet saddukeukset ja fariseukset ovat liikkeellä koeponnistaakseen Nasaretin Jeesusta omalla välikysymyksellään. Siihen heillä oli toki oikeus; olihan tuon ajan profeettojen annettava jokin näyte voimastaan ja vallastaan vallanpitäjille.

Yhteinen oppositio oli saanut nuo kaksi tuon ajan uskonnollis-isänmaallista valtapuoluetta hautaamaan sotakirveensä ainakin väliaikaisesti. Saddukeukset tähtäsivät toiminnallaan mukavaan ja nautinnolliseen elämään, fariseukset taas luottivat Mooseksen lain pilkuntarkkaan noudattamiseen.

Jeesus ei langennut vallanpitäjien virittämään ansaan. Hän ei tullut tähän maailmaan näyttämään voimaa ja valtaa, sillä maailma ei muutu vallan ja voiman uusjaon kautta, vaan rakkauden lisääntymisen myötä. Ainoa todella maailmaa muuttava asia on Jumalan itsensä lahjoittava rakkaus.

Kolmannen päivän aamu osoitti ylösnousemuksen uutta luovan voiman. Niin kuin Joona oli aikoinaan kolme päivää suuren kalan vatsassa, niin oli Kristuksen määrä olla kolme päivää haudan paaden alla.

Hallitsijoiden edustajat eivät kyenneet ottamaan Jeesuksen viestiä vastaan, siispä hän jätti heidät muhimaan omaan liemeensä. Saddukeukset eivät edes teoriassa uskoneet mihinkään kuolemanjälkeiseen, heidän onnensa oli pelkässä näkyvässä todellisuudessa.

Galileon ajan maailmankuvan muutos avasi silmät ymmärtämään avaruuden todellista rakennetta. Lutherin johtama uskonpuhdistus paljasti ihmisiä rakastavan ja armollisen Jumalan. Ankarasta tuomarista ja pelottavasta kaikkivaltiaasta paljastuivatkin rakastavan isän lempeät kasvot.

Tuo tuttu Taivaan Isä on yhä sama ja hän kutsuu meitä avosylin luokseen kuin tuhlaajapojan isä kompuroivaa poikaansa. Jos jatkuvasti koeponnistamme Vapahtajaamme, vaadimme häneltä näyttöjä, ennen kuin suostumme luottamaan Herraamme, saattaa käydä, että jäämme saddukeusten ja fariseusten seuraan kylmin sydämin. Isän voi tuntea parhaiten sylipaikalta, niin maallisen kuin taivaallisenkin. Hyvää isänpäivää... ja poiketkaapa uurnilla!

KIRJAT

Nuori polvi tarttunut Päätalon kirjoihin

Takavuosina Kalle Päätalon uutuusteos kuului joka syksyyn. Nuorta polvea saattoi ihmetyttää vanhemman väen kiinnostus hidastempoiseen ja arkiseen kerrontaan. Nyt moni Päätalon aiemmin torjunut lukee hänen tuotantoaan innolla.

Kustantaja on tarttunut **Kalle Päätalo** -buumiin ja julkaisee 26-osaista omaelämäkerrallista Iijoki-sarjaa uudestaan.

Nyt ilmestyneet kaksi ensimmäistä osaa kattavat ajan Kallen (1919–2000) syntymästä kansakoulun yläkouluun, sen puoliväliin. Koillismaan ihmisen ankarat elinehdot tulevat iholle heti vanhempien taustoja selvitettäessä.

Entäpäs tuon ajan tavat: pienestä Kallesta pestään syyhy sammakonkudulla kylmässä ojassa. Pojan omapäisyyttä yritetään taltuttaa piiskalla, mutta siinä ei onnistuta.

Kallella on kokemusten nälkä, ja isojen poikien suosioon päästäkseen on osallistuttava korttirinkeihin ja muihin koiruuksiin.

Ihailen, miten Päätalo kovista kasvatusmetodeista huolimatta onnistuu välittämään lukijallekin sen, että koki lapsena olevansa vanhemmilleen tärkeä ja rakastettu. Tosin rakkaus-sanaa kukaan ei käyttänyt.

Vähitellen perheen olosuhteet ovat kohenivat. Isä-Herkko on kuulu ahkeruudestaan, hän pääsee uitoissa ja savotoissa työnjohtajaksi. Äiti-Riitua kyläläiset tarvitsevat kupparina.

Yhteiselo ei ole sopuisaa, mutta samaa köyttä kiskotaan.

Toinen osa päättyy pelottaviin merkkeihin isän sairastumisesta. Terveenäkin Herkko on vähästä hermostuva, mutta työttömyyden, keuhkokuumeen jättämän heikkouden ja rahahuolten uuvuttama viiden lapsen isä on suistumassa mielisairauteen.

Päätalon kerronta on alkuvoimaista ja konkreettista. Se on kansatieteellisen tarkkaa historian tallennusta. Kaunistelemattomasti hän kuvaa Jokijärven kylän elämänmenoa ja tekee siten kunniaa niukkuudessa sinnittelevälle kansan osalle. Näihin ihmisiin ei voi olla kiintymättä.

Teosten puhekieli vilisee murretta ja uudissanoja, mutta

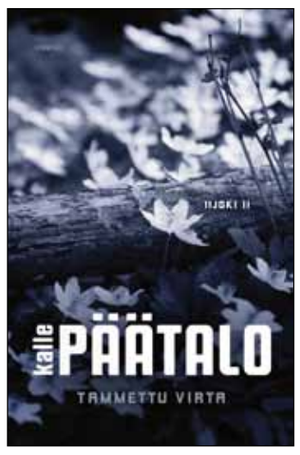

asiayhteys näyttää useimmiten merkityksen.

Yhden eläimen tarkistin sanakirjasta. Kallen isänäiti luuli pakenevansa karhua, kun pensaasta ampaisi jäärä. Siis pässi. Tuttu sana ”jääräpää” sai samalla selityksen.

Norjalaisilla on Knausgård, laajan omaelämäkerrallisen proosan uusin tulokas, ranskalaisilla aatelisten piireissä liikuskellut Proust ja meillä kansan syvien rivien tuntoja tulkinnut Päätalo. Heitä yhdistää kerronnan yksityiskohtaisuus, herkkyys ja hämmentävä avoimuus.

Päätalo kirjoitti kuolemaansa asti, romaaneja syntyi nelisenkymmentä. Kiitollisen lukijapalautteen lisäksi hän ehti saada virallisia huomionosoituksia: professorin arvo myönnettiin jo 1978, ja vuotta ennen kuolemaansa hän sai Suomi-palkinnon.

Uusi sukupolvi voi nähdä Päätalossa myös linkin edeltäjiinsä, lukijoihin, joiden tunne-elämää samat teokset koskettelivat. Jälkeenpäinkin voi jakaa yhteisen kokemuksen.

ANELMA JÄRVENPÄÄ-SUMMANEN

Kalle Päätalo: Huonemiehen poika. Iijoki I. 605 sivua. Gummerus.
Kalle Päätalo: Tammettu virta. Iijoki II. 632 sivua. Gummerus.

Uuno on numero yksi

Verkkopaidassa viihtyvä pörrötukkainen suomalaisten suosikkihahmo on vihdoin saanut oman elämäkerran.

Kyse on tietenkin Uuno Turhapurosta, josta tehtiin kaikkiaan 19 elokuvaa vuosina 1973–2004.

Tommi Aition kirjoittama teos on luultavasti Suomen ensimmäinen kuvitteellinen elämäkerta. Spede Pasasen ja Vesa-Matti Loirin luomasta hahmosta kertova tarina tuntuu kuitenkin hyvin todelta. Monet suomalaiset muuttivat Uunon tahdissa maalta kaupunkeihin, hankkivat kodinkoneita ja matkustivat etelään lomailemaan.

Aitio kuljettaa Uuno-elokuvien käsikirjoitusten mukaan menevää tarinaa sujuvasti. Pääosassa on Helsinkiin päätynyt maalaispoika, jonka isä oli kotiseudullaan tunnettu maanviljelyseksperttti. Uuno löytää kuin löytääkin pääkaupungissa tulevan vaimonsa Elisabethin ja avioituu rikkaaseen sukuun.

Hän näkee suunnattomasti vaivaa vältellessään työntekoa, mutta on tästä huolimatta ehtinyt toimia yli sadassa ammatissa: konserttiviulistina, rautakauppiaana ja jopa tasavallan presidenttinä.

Uuno onnistuu myös kerta toisensa jälkeen päihittämään appiukkonsa vuoristoneuvos Tuuran, joka avoimesti inhoaa epäsiistiä vävyään.

Kirjaa lukiessa tulee väistämättä mieleen toinen arkipäivän sankari, Pekka Puupää, jossa on samaa maanläheistä viattomuutta kuin Uunossa.

Uuno-tutkijat ovat nähneet Uunossa keppostelijan, joka kykeni kiipeämään sosiaalisia portaita lähes pelkällä supliikillaan. Jotkut ovat taas julistaneet Turhapuron suomalaisen miehen peilikuvaksi.

Välillä kirjoittaja intoutuu ehkä liian akateemiseksi taustoittaessaan Uunojen historiallista viitekehystä.

Kuvaukset Suomen lähihistoriasta YYA-kaudesta 1990-luvun lamaan ovat toki kiinnostavia, mutta niihin kertomuksen punainen lanka myös välillä katkeaa.

Tommi Aitio väittää, että Uunot pelastivat suomalaisen elokuvan. 1970-luvulla vain ne vetivät satojatuhansia ihmisiä elokuvateattereihin ja työllistivät tarpeeksi alan ammattilaisia.

Teoksen loppuosassa kirjoittaja keskittyykin tarkemmin Uuno Turhapuro -elokuviin.

Uuno-harrastajien iloksi myös Turhapurojen roolihahmot käydään tarkasti henkilö

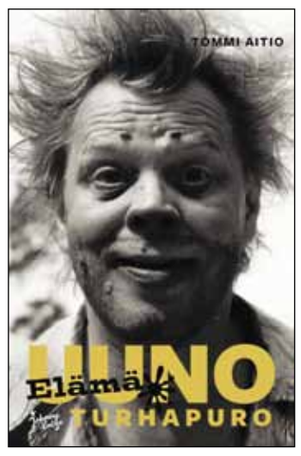

henkilöltä läpi. Mukana on lisäksi kattava filmografia jokaisesta Uunosta näyttelijöineen ja tuotantokustannuksineen.

RIKU-MATTI AKKANEN

Tommi Aitio: Uuno Turhapuro – Elämä. 200 sivua. WSOY.

Remeksen Horna iskee tähän aikaan

Kirjailija **Ilkka Remes** elää totisesti tässä ajassa. Uusi Horna-romaani lähtee liikkeelle siitä, mitä juuri nyt tapahtuu ympärillämme.

Venäjä iskee Ukrainassa ja uhittelee muillekin naapureilleen. Äänivallit paukkuvat Suomessa, kun hävittäjät rynnivät tuon tuosta ilmatilaa loukkaavia venäläiskoneita tunnistamaan.

Ruotsi vetää tilanteesta omat johtopäätöksensä ja päättää liittyä Natoon. Se ei kerro ratkaisustaan etukäteen Suomelle, joka jää yksin olemattomien turvatakuittensa kanssa.

> Romaani lähtee liikkeelle siitä, mitä juuri nyt tapahtuu ympärillämme.

Venäjän rajua vastareaktiota voimistaa Suomen ja Yhdysvaltain sotilastiedustelun salaisten yhteishankkeiden paljastuminen. Kirjan sankarit sekoittavat soppaa omilla pyrkimyksillään.

Kaikesta näkee, että taustatyö on tehty huolella. Vauhtia kirjassa riittää. Se peittää alleen

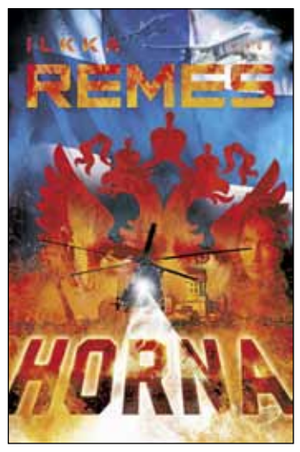

henkilöiden ohuuden ja juonen paikoittaisen tökkimisen.

Kirjalle antaa vetoapua Vladimir Putin, joka johtaa Venäjää mielensä mukaan, kansainvälisistä säännöistä pahemmin piittaamatta.

Remes itse toteaa jälkipuheessa, että on pelottavaa, jos seuraava kirja voi perustua fiktion sijasta faktaan. Siihen ei ole mitään lisättävää.

JARMO PALOKALLIO

Ilkka Remes: Horna. 405 sivua. WSOY.

Mieskuoro, josta tuli ilmiö

Aikamiehet-lauluyhtye saavutti miehen iän kuluvana syksynä, minkä kunniaksi julkaistiin Iltatuulen viesti -juhlakirja.

Uutuusteos kertoo edelleen toimivan mieskuoron tarinan viidenkymmenen vuoden ajalta.

Kirjan tehnyt toimittaja **Reijo Ikävalko** on rakentanut teoksensa paljolti Aikamiesten arkiston asia- ja leikekirjoihin. Hän on haastatellut myös mieskuoron jäseniä ja musiikkielämän aikalaisvaikuttajia.

Kirjan nimi puolestaan viittaa samannimiseen lauluun, joka pysyi Yleisradion listalla tammikuusta 1968 lokakuuhun 1969 asti eli ennätykselliset 92 viikkoa.

Kun kokeneet musiikkimiehet Martti Jäppilä ja Erkki Planting kokosivat yhteen kolmentoista hengen lauluporukan, tarkoituksena oli levyttää vain singlen verran iskelmämusiikkia.

Kolmen vuoden kuluttua Jäppilän säveltämä Iltatuulen viesti kuitenkin nousi ryminällä listalle.

Legendaarista Dallapé-orkesteriakin perustamassa ollut Jäppilä ei tosin ehtinyt nähdä sävellyksensä huikeaa menestystä, sillä hän menehtyi leukemiaan vain 66-vuotiaana keväällä 1967.

Suomalaisia kappaleen menestys sekä ihastutti että vihastutti. Etenkin Beatles-sukupolvi koki slaavilaistyylisen mollivalssin suosion kiusallisena, edustihan se heidän mielestään monella tapaa mennyttä maailmaa. Hitti oli erikoinen myös siksi, että esittäjänä oli kuoro eikä solisti.

Itse asiassa Aikamiehet olivat aikaansa edellä, koska vielä 1960-luvulla oli ennenkuulumatonta, että mieskuoro lauloi viihdemusiikkia.

Vuosikymmenten varrella Aikamiesten musiikillinen repertuaari on elänyt varsin paljon, ja kuoron kokoonpanokin ehtinyt vaihtua moneen kertaan. Alkuperäisjäsenistä ovat elossa enää tenorit Aarni Vartiainen ja Jorma Eloranta.

Ikävalkon kirja etenee juohevasti ja sisältää runsaasti elävää ajankuvaa ja kiinnostavia yksityiskohtia. Luvut vaihtelevat yksittäisistä henkilökuvauksista konserttimuisteloihin ja lähes musiikkitieteellisiin miniesseisiin. Mikäli yhtyettä ei jo valmiiksi tunne, lähestymistapa saattaa kuitenkin tuntua hieman poukkoilevalta.

Onneksi kirjan luvut sitoo

yhteen ilmeikäs ja huolellisesti tehty kuvitus, joka koostuu konserttikuvien lisäksi muun muassa vähemmän muodollisista tilannekuvista ja keikkailmoituksista.

RIKU-MATTI AKKANEN

Reijo Ikävalko: Iltatuulen viesti – Aikamiehet 50 vuotta 1964–2014. 215 sivua. Minerva Kustannus.

Näkemyksiä Putinista kannattajien silmin

Neuvostoliiton hajoamista aitiopaikalta seurannut entinen Kansan Uutisten Moskovan-kirjeenvaihtaja **Kalle Kniivilä** palasi syksyllä 2013 Venäjälle selvittääkseen, mihin entisen ja jälleen nykyisen presidentin Vladimir Putinin mittava kansansuosio perustuu.

Vajaan vuoden takaisen vierailun jälkeen on tapahtunut paljon. Kevättalvella Sotšissa urheiltiin näyttävästi. Olympiahuuman laskeuduttua Venäjä valtasi Krimin ja ryhtyi tukemaan sotatoimia Ukrainassa.

Siitä huolimatta Kniivilän katselmus on yhä ajankohtainen.

> Kniivilä jalkautuu kansan keskuuteen myös Putinin vahvimmilla kannatusalueilla.

Kniivilä jalkautuu kansan keskuuteen paitsi Moskovassa myös useissa pienemmissä kaupungeissa ja maaseudulla eli Putinin vahvimmilla kannatusalueilla.

Hänen kauttaan aivan taval-

liset nykymenon kannattajat ja muutoksen vastustajat pääsevät kertomaan länsimaiselle lukijalle syitä sille, mitä ainakaan suuri osa lännessä ei ymmärrä: miksi Putin on oikea mies Venäjän johtoon.

Kirja on alunperin julkaistu ruotsiksi. Kniivilä työskentelee toimittajana nykyään Malmössä.

JUHANI REKU

Kalle Kniivilä: Putinin väkeä. Venäjän hiljainen enemmistö. 240 sivua. Into.

Satutetun mielen korpimaat

Ylikiiminkiläisen, omaperäisistä eränovelleista tutun **Kari Kovalaisen** (syntynyt 1963) Armoton taivas nousi finalistien joukkoon Gummeruksen ja Elisan romaanikilpailussa. Pienoisromaani on yhtä aikaa vahva erätarina ja monitasoinen kuvaus Ollista, jota kaikenlainen pakko ahdistaa.

Jo pikkupoikana Olli tutustui kaltaiseensa Mikkoon. Yhdessä he ovat apasseja, veriveljet, intiaanipäällikkö Geronimo ja hänen kaverinsa Juh.

Elämä on taistelua valkonaamoja vastaan, joita ovat kaikki muut, koko järjestäytynyt yhteiskunta, jota he nimittävät San Carlosiksi. Metsä on Sierra Madren vuoret, vapaus.

Kummankin pojan taustalla on väkivaltaa: Mikkoa hakkaa isä, Ollia äiti.

Yksityiskohdat Kovalainen sivuuttaa, mutta kivun hän näyttää ja seuraukset: ”Purin lyövää kättä, purin silittävää kättä. Purin vaikka oman käteni poikki, jotta pääsin juosta jolkottamaan vapaana. Että pääsin kairaan, erämaahan.”

Lapin erämaissa hän kampailee selviytymisestä omiensa parissa, eläinten ja lintujen tarkkailijana, niiden lailla saalistajana ja pakenijana. Puista hän hamuaa voimaa. Metsä toistaa mielentilan milloin tyynenä, milloin ryskyessään myrskyissä.

Armoton taivas sisältää monia tasoja. Vaikuttavasti on nähty pojan ja myöhemmin miehen taistelu sisäisestä aarniometsästä nousevan pedon kanssa. Antautuako sille? Antaako vallan? Pystyykö hän sen taltuttamaan?

Kyllä hän kaupungissakin pärjää, mutta kokee vierautta. Naissuhteet ovat haparoivia. Hymyilevää hääparia katsellessa Olli miettii, onko hän edes samaa lajia. Lukija saa tietää, että Olli selvittää menneisyyttä terapiassakin. Myös kirjat ja kirjoittaminen ovat osa selviytymistä.

Kovalainen ei selittele, vaan jättää lukijalle tulkinnan varaa. Kieli on rosoista ja vimmaista. Lyhyet lauseet töksähtävät luettelomaisestikin, mutta vereslihainen kokemus välittyy.

Taivas on armoton, mutta

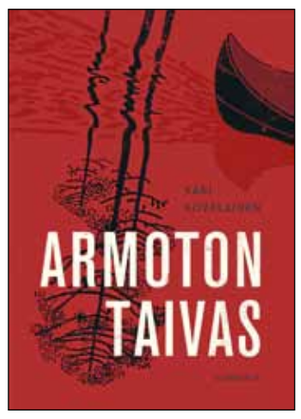

sinnittelijä voi löytää mielenrauhan ja sovituksen.

ANELMA JÄRVENPÄÄ-SUMMANEN

Kari Kovalainen: Armoton taivas. 156 sivua. Gummerus.

Kaarnalaivoja ja käpylehmiä ajankuluksi ja askareeksi

Harvassa kirjassa olen uponnut niin syvälle lapsuuden muistumiini kuin tapahtui **Elina Koskelaisen** ja **Heikki Sauren** kirjaa Perinnetaidot lukiessani.

Tässä sitä on, kannesta kanteen kaikkea sellaista ajankulua, jota tavattiin omassa lapsuudessani viihdykkeeksi tehdä.

On ulpukkapossuja, kaarnalaivoja, kaaripyssyjä, käpylehmiä, kukkaseppeleitä, keppihevosia ja lumilinnoja, monenlaista askarrusta.

On kirjassa leikkikalujen ohella toki paljon muutakin, niin leivontaohjeita kuin käsitöitäkin ja luonnossa selviytymisen avuksi tulenteko-ohjeita.

Jos jostain, niin tämän kirjan sivuilta löytyy vinkkejä yhteisestä tekemisestä, jolla isovanhemmat voivat välittää lapsenlapsilleen entisten sukupolvien katoamassa olevia hyödyllisiä taitoja.

Mikäpä olisi mukavampaa kuin yhdessä isovanhemman kanssa viritellä pajupilliä soimaan. Tosin se ei juuri tähän vuodenaikaan onnistu, mutta talvisina puhdetöinä voikin tehdä vaikka muutaman linnunpöntön tai veistellä kaarnalaivan.

Ohjeissa on kiinnostavaa tekemistä niin isoisien kuin -äitienkin ohjattavaksi. Kunhan hetkeksi saa nykylapset irrottautumaan digipelien maailmasta tutustumaan, millaisia leikkejä voi toteuttaa itse tehdyillä pelivälineillä.

Ja aikuinenkin voi löytää kirjan sivuilta itselleen kiinnostavia perinneharrastusmahdollisuuksia, lupaahan kirja alaotsikossaan: Käsikirja kaikille.

MAIKKI KULMALA

Elina Koskelainen & Heikki Saure: Perinnetaidot. Käsikirja kaikille. 176 sivua. Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.